

אף על פי פרק חמישי כתובות

נח.

עין משפט נר מצוה

מה א מיי פ"ב מהל
אישות הלכה נ:

תוספות ר"ד

התם דוכתא מייחד לה.
פי' מאחר שהוא זן
אותה תמיד מוציאה מבית
אביה ומייחד לה מקום
שלא תפסיד מונותיו.
פי' כי ייחוד לא ליכיל
איש בהרה: ר"ט אמר
וכו' אמר אביי מחלוקת
בבב כהן לכהן אבל
בת ישראל לכהן דברי
הכל מחצה חולין ומחצה
תרומה פי' בת כהן
אם תטמא יחליף לה
אביה חולין בתרומה וחזיא
לה ולא תצטרך למכרה
לכהנים בול ולקנות חולין
ביוקר אבל בת ישראל
לכהן אין מי שיחליף
לה ותצטרך למכור להם
בול הלכך נותנים לה
מחצה חולין: ואמר אביי
מחלוקת בארסא פי'
ובת כהן. אבל בנשואה
ד"ה מחצה חולין ומחצה
תרומה: ה"בס אנו מאכיל
בתרומה מ"ט קנין כספו
אמר רחמנא והאי קנין
דאחיו הוא פי' והלכך אין
לר כח להאכילה בנינו
אך אם אכלה בחיי הבעל
אויכלת דיהב במקום בעל
קאי ומכח בעלה קאכלה:
או כלם וכו' השתא כלם
בפני הבעל חוץ מיום
א' אמרת דיהב אכלה כלן
בפני ה"בס דע"י אין לה
לאכול דלא קנינו הוא
קתני: זו משנה ראשונה
וכו'. תניא בתוספתא ולא
היבמה עד שתבעל פי'
זו רבנן שאמרו הגיע
זמן ולא נשאו שהיא
אויכלת בתרומה הוא
משנה ראשונה אבל ב"ד
של אחריהם אמרו אין
האשה אוכלת בתרומה
עד שתכנס לחופה וכן
היבמה עד שתבעל
ואע"ג דאכלה בחיי
בעלה מ"ט אמר עולא
ואיתימא ר"ש ב"י משום

קוביוסטום. פירש בקונטרס גונז נפשות ולא משמע הכי
צפרק קמא דככורות (דף ה. וס) י דקא אמר ליה
קיסר לרזן גמליאל משה רבכם גנז היה או קוביוסטום היה או
שאינו זקי בחשבוניות היה והתם אלמנו קאי דלשאלה ראשונה
דצנלן של לויס אתה מואל כו' ככר

השיבו ועוד דהגיונו מפרש בקונטרס
דרובס הכי איתנהו ואין נראה שיהיו
רוז העצדים גונזי נפשות ונראה
כפירוש רבינו חננאל דמפרש
קוביוסטום משחק בקוביא והא דלמרי'
(חולין דף פא:) ויאלר שחתי כי עלה
השחר אמר ליה יעקבז וכי גנז אתה
או קוביוסטום אתה שאתה ממירא
מן השחר לפירוש הקונטרס אתי שפיר
ולפירוש רבינו חננאל נמי י"ל שדך
למחקין בקוביא שנושין בהן ודרכן
להטמין מזני אדם: **הנהו קלא**
אית דהו. פירש בקונטרס וסבר
וקציל וקסה לר"מ דצריש המוכר פירות
(ב"ב דף קג:) וס) אמר דהדיא ליסטס
מוזין או מוכתב למלכות אומר לו
הרי שך לפניך ועוד אסמין צפרק
האומנין (ב"ב דף פ. וס) שפחה זו
שועה היא נכפית היא כו' הרי זה
מקח טעות אס כן צהנך מומי נחוש
לסימפון ומפרי"ת קלא אית להו ולא
שכיחי ולא חיישינן דהו לסימפון כיון
דלא שכיחי והנהו נמי דפרק האומנין
לא שכיחי והא דלמרינן צפרק מהגרש
(גיטין דף פו. וס) דלחקין רב יהודה
בשטרא דעבדי עדלא דקן מולדק
לעצדות ופטיר ועטיר מן ערורי
מלכא ומלכתא לא משום שהיה צריך
להתנות כדפי' דבסממא נמי הוי
מקח טעות אלא משום שופרא דשטרא
ורבינו אליהו היה מקיים פירוש
הקונטרס דהיכא דקציל המוכר מעות
אמרי' מדלא דקק הלוקח קודם מניית
מעות הני מומין דאית להו קלא א"כ
סבר וקציל והא דלומר לו הרי שך
לפניך מיירי קודם שנתן הלוקח מעות
וקל"ת משמע כן צפרק המוכר פירות

(ב"ב דף קג:) דפריך ^ו [שם הגיעו לאו משום דרובא הכי איתנהו
וש"מ דלולין צתר רובא ומהי פריך דלמא] המוליד מחזירו עליו
הראה אלא לא מיירי שהלוקח מוחזק: ^ו **ואפילו** בחי' בפני הבעל
חוץ מיום אחד אינה אובר"ת. פירש בקונטרס דהוא הדין אפילו כולם
צפני הבעל לא אכלה משמת דקנין כספו פקע ליה אלא דאי כולן
צפני הבעל הוה אכלה מיהא צחיו ולר"מ נראה דהך דרשא דדריש
בגמרא קנין כספו אמר רחמנא והאי קנין דלחיו הוא אסמכתא
בעלמא הוא דמדאורייתא מיכל אכלה ולפי משנה ראשונה היכא דאכלה
צחיי הבעל אוכלת נמי צויקת היכס מדקתני ואפי' כולם צפני הבעל
חוץ מיום אחד משמע הא כולן צפני הבעל אוכלת ועוד דתמן צפרקין
בסדר משנת ירושלמית הגיע זמן ולא נשאו או שמתו צבלין אוכלות
משלו ואוכלות בתרומה משמע כשמתו צבלין שהיכס מאכילן בלא זיהא דומיא דהגעת זמן דמיירי בלא נשאו דאי אחר ציהא פשיטא דאשתו
גמורה היא ועוד מציא ראייה מדתניא בתוספתא זו משנה ראשונה רבתינו אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה ולא היבמה
עד שתיבעל ויחינו טעמא דמשנה ראשונה דכשלא אכלה צחיי הבעל אינה אוכלת דהא איכא למיחש לסימפון ולשמא תשקה דהא כיון דלא
הגיע זמן צחיי הבעל לא צדק לה דאינו חייב במונותיה אלא א"כ עמד דדין וצרח דלמרינן בהחולץ (יבמות דף מא:) ולא מייחד לה דוכתא
וטעמא משום שאין דרך לאחר אלא מיד הוא רגיל או לחלוץ או לייבס לך לא תקנו לה מוונות מייבס כמו שתקנו מוונות דהגעת זמן דבעל
אכל כשאלה צחיי הבעל חו ליכא למיחש לסימפון ולשמא תשקה נמי ליכא למיחש דכיון דהגיע זמן מייחד לה דוכתא צבית אביה מסתמא
אוכלת שם בכל שעה ואינה ז"ת ממקומה וא"ת ומאחר דמדאורייתא אכלה כשנפלה מן הנשואין למה אסורה למשנה אחרונה עד שתיבעל
הא ליכא למיחש לסימפון שכבר נצדקה בדיקת פנים ויש לומר דמאחר שאסרו ארוסה שהגיע זמנה אסרו נמי צבימה משום דמחלפא בה
שמתיהן זמן כניסתן לאלתר אכל ק"ק אי חשיבא יבמה קנין כספו דייבס הא דקאמר צבימות צפרק אלמנה (דף פו. וס) גבי הא דתמן היכס
פוסל ואינו מאכיל אי בת כהן לישראל היא פסיל לה ושבה אל בית אביה כו' ה"ל למימר דהא קנייה דקאמר התם גבי אירוסין ויש לומר
דושבה אל בית אביה אתה למיפסל בת כהן לישראל למידיק הא מעיקרא לא אכלה כדאמר התם (דף סה.) א"כ לא איימר לשומרת
יבס אלא הכי קאמר ושבה כתיב כלומר דווקא אותה ששבה אל בית אביה אכל זאת שזוקקה ליבס אינה שבה שהרי חשובה כאילו קנייה לו:
השתא בפני הבעל אמרת לא בפני ה"בס מביעא. ה"ג [לא] זו אף זו קתני לא מביעא ששה חדשים צפני הבעל ושעה צפני
היכס דלא אכלה אלא אפילו כולם צפני הבעל חוץ מיום אחד לא אכלה וכן מוכיח בירושלמי דמפרש כולה מתניתין [צלא] זו אף זו:
מאי

קוביוסטום. גונז נפשות: הגיעו. ללוקח ואין המקח בטל. וצרייתא
היא צב"צ צהמוכר פירות המוכר עבד לחזירו ונמלא גנז או
קוביוסטום הגיעו שסתמן גנבים הן: **לסטים מוזין.** אין דרכו צדק:
מוכתב למלכות. חטא למלכות עד שזיה לגזור עליו שיהרגנו כל

מואלו: **קלא אית להו.** וסבר וקציל:
קבל מסר והלך. קציל עליו בעל את
המומין לסימפון ליכא למיחש לשמא
תשקה לאחיה ולאחותה איכא למיחש:
מסר. האז לשלוחי הבעל או שהלכו
שלוחי האז עם שלוחי הבעל ליכא
למיחש שמא תשקה לאחיה ולאחותה
דהא לימנהו גנז ^ו ואיכא למיחש
לסימפון: בת כהן צקיהא היא
צמירתת תרומה ולמוכרה צימי
טומאתה. בת ישראל אינה צקיהא
צכ: **בארסא.** ובת כהן דהואיל
והיא צבית אביה טרח אביה למכור
תרומה צחולין לימי טומאה לפי שהוא
רגיל צכ: **אכל נשואה.** שנותן לה
בעלה מוונות צביתה כגון משרה
אשתו על ידי שליח דתמן צמיתתין
(לקמן דף סד:) **מחלה חולין.** לפי
שכל כבודו צת מחל פניהם ^ו ואכיה
ואחיה אינן אכלה שיתעסקו בצרכיה:
רבי יהודה אומר נוסטין לה הכל
תרומה כו'. צין רבי יהודה לרבי
טרפון איכא דלילו ר' טרפון סבר
נותנין לה תרומה כדי מוונותיה ואע"פ
שאס צריכה לחולין וצאה למכור
תרומה אין דמי תרומה מגיעין ליקח
צהן חולין שארי יקרים הם מן התרומה
שהכל קופאים עליהן ולרבי יהודה
נותנין לה תרומה כשיעור שאס צאת
ליקח מחלה חולין לא תפחות מן דמי
מחלית חולין אכל טורח מכירה מוטל
עליה למכור לתת תחת חולין: **נוסטין**
לה תרומה פלגין צחולין. קסבר
לא מנורחין לה לה למכרה כשזיהא אלא
נותן לה תרומה הרבה כדי שתתננה
צול ותמלא לוקחין הרבה: איכא
ציניויו טירחא. צין רבי יהודה לרזן
שמעון: והאי קנין אחיו הוא. וכי

מיית ליה פקע ליה קנינו אכל כנסה הרי היא אשתו לכל דבר
והכתוב קראה אשתו דכתבי (דברים כה) ולקחה לו לאשה ^ו דקנייה
צדיקה וכי היכי דקדושי ציהא מאכילין צארוסה דאיתקוש הויות
להדיי כך מאכילין צבימה: **השטא צפני הבעל.** חוץ מיום אחד
אמרת לא אכלה כולם צפני היכס דעל ידו אין לה לאכול דלאו
קנינו היא מביעא ליה למימר דלא אכלה: **קמיישא.** משנה ראשונה
שאוסרת משעת אירוסין שהתורה המירתה והס גזרו עד שיגיע
זמן לא גזור מפני סימפון אלא שמא תשקה הלכך משנתחייב לוונה
דמייחד לה דוכתא וליכא למיחש לשמא תשקה שרייה: **וצפריישא.**
משנה אחרונה שחזרו וגזרו עד שתכנס לחופה חשו לסימפון:
אלא

משלו ואוכלות בתרומה משמע כשמתו צבלין שהיכס מאכילן בלא זיהא דומיא דהגעת זמן דמיירי בלא נשאו דאי אחר ציהא פשיטא דאשתו
גמורה היא ועוד מציא ראייה מדתניא בתוספתא זו משנה ראשונה רבתינו אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה ולא היבמה
עד שתיבעל ויחינו טעמא דמשנה ראשונה דכשלא אכלה צחיי הבעל אינה אוכלת דהא איכא למיחש לסימפון ולשמא תשקה דהא כיון דלא
הגיע זמן צחיי הבעל לא צדק לה דאינו חייב במונותיה אלא א"כ עמד דדין וצרח דלמרינן בהחולץ (יבמות דף מא:) ולא מייחד לה דוכתא
וטעמא משום שאין דרך לאחר אלא מיד הוא רגיל או לחלוץ או לייבס לך לא תקנו לה מוונות מייבס כמו שתקנו מוונות דהגעת זמן דבעל
אכל כשאלה צחיי הבעל חו ליכא למיחש לסימפון ולשמא תשקה נמי ליכא למיחש דכיון דהגיע זמן מייחד לה דוכתא צבית אביה מסתמא
אוכלת שם בכל שעה ואינה ז"ת ממקומה וא"ת ומאחר דמדאורייתא אכלה כשנפלה מן הנשואין למה אסורה למשנה אחרונה עד שתיבעל
הא ליכא למיחש לסימפון שכבר נצדקה בדיקת פנים ויש לומר דמאחר שאסרו ארוסה שהגיע זמנה אסרו נמי צבימה משום דמחלפא בה
שמתיהן זמן כניסתן לאלתר אכל ק"ק אי חשיבא יבמה קנין כספו דייבס הא דקאמר צבימות צפרק אלמנה (דף פו. וס) גבי הא דתמן היכס
פוסל ואינו מאכיל אי בת כהן לישראל היא פסיל לה ושבה אל בית אביה כו' ה"ל למימר דהא קנייה דקאמר התם גבי אירוסין ויש לומר
דושבה אל בית אביה אתה למיפסל בת כהן לישראל למידיק הא מעיקרא לא אכלה כדאמר התם (דף סה.) א"כ לא איימר לשומרת
יבס אלא הכי קאמר ושבה כתיב כלומר דווקא אותה ששבה אל בית אביה אכל זאת שזוקקה ליבס אינה שבה שהרי חשובה כאילו קנייה לו:
השתא בפני הבעל אמרת לא בפני ה"בס מביעא. ה"ג [לא] זו אף זו קתני לא מביעא ששה חדשים צפני הבעל ושעה צפני
היכס דלא אכלה אלא אפילו כולם צפני הבעל חוץ מיום אחד לא אכלה וכן מוכיח בירושלמי דמפרש כולה מתניתין [צלא] זו אף זו:
מאי

(א) צ"ב צ: קדושין יא.
(ב) והא דחיישינן כהא
לסימפון צמיר היינו ככר
דאמר לעיל מקורבה לל
חוץ מתרומה. גי' ת"י.
(ג) [תוספתא רפ"ה].
(ד) [יבמות סז:].
(ה) [עירובין ע. ושי"ג].
(ו) [נוטי' צמוס' דלעיל מח:]
(ז) [שליח ד"ה רב אסין].
(ח) [תהלים מה]. (ט) [יבמות
ל. ט]. (י) [ע"י צמורה ה.
איתא צמסחא אחרת וע'
ר"י צחולין כ: ד"ה ועוד
שאלו]. (י"ג) [רש"י, צ] שייך
לעיל דף ט' ע"א על המשנה.

תורה אור השלם

1. ובהן פי יקרה נפש
קנין כספו הוא יאכל בו
ולידו ביתו הם יאכלו
בלקחמו: ויקרא כב א

מוסף רש"י

הגיעו. הרי הוא שול,
דסתם עבד גנז הוא
(קדושין יא.). מאי איכא
לסטים מוזין. אורג
נפשות וסופו ליהרג
(רש"י ב"ב צב). דהא
לא שכיח ולא קבלו עליו,
או מוכתב למלכות.
שנתחייב מיתה למלך
(קדושין יא.).